

Sen Bir Şiirsin

– kul mehmet · 25 Eylül 2025

Sen Bir Şiirsin

Güneş, ufukta usulca yükselirken, küçük bir sahil kasabasının dar sokaklarında bir gölge gibi süzülüyordu Ekin. Elinde eski bir defter, yüreğinde ise tanımlayamadığı bir huzursuzluk vardı. Bu kasaba, onun çocukluğunun geçtiği yer değildi ama sanki ruhu burada doğmuştu. Denizin tuzlu kokusu, dalgaların kumsala vuran naber sesi ve martıların çığlıkları, ona hep bir şey anlatmak ister gibiydi. Ama ne? Ekin bunu çözememişti henüz.

Her sabah olduğu gibi, kasabanın en uç noktasında, denize nazır bir kayalığa oturdu. Defterini açtı, kalemini eline aldı, ama yazamadı. Kelimeler, zihninde birer kelebek gibi uçuşuyor, yakalamaya çalıştıkça kaçıyor. “Neden yazamıyorum?” diye mırıldandı kendi kendine. “Sanki bir şey eksik, sanki bir şey tamamlanmayı bekliyor.”

O sırada, kayalığın biraz ötesinde bir hareketlilik fark etti. Bir kadın, elinde bir kitapla, dalgaların kıyıya vurduğu yerde yürüyordu. Saçları rüzgârda dans ediyor, adımları hafif ama kararlıydı. Ekin’in gözleri ona takıldı. Kadın, sanki bu dünyadan değil de bir şiirin dizelerinden fırlamış gibiydi. Durdu, denize baktı ve kitabı göğsüne bastırarak derin bir nefes aldı. Ekin’in kalbi, o an, sanki ilk kez atmaya başlamıştı.

“Kim bu?” diye düşündü. Kasaba küçük bir yerdi, herkes birbirini tanır, ama bu yüz ona yabancıydı. Yine de, içinde bir yerlerde, bu yabancılığı tanıdık bir hisle örten bir sıcaklık vardı. Cesaretini topladı, defterini kapattı ve yavaşça kadına doğru yürüdü.

“Merhaba,” dedi, sesi titrek ama samimi. Kadın başını çevirdi, gözleri Ekin’in gözleriyle buluştu. O an, dünya durmuş gibiydi. Kadının gözlerinde, Ekin kendi ruhunun yansımasını gördü; kaybolmuş ama

arayan, kırılğan ama güçlü bir yansıma.

“Merhaba,” dedi kadın, gülümseyerek. “Burada sık sık oturur musun?”

“Evet, her sabah,” dedi Ekin, elinde olmadan gülümsedi. “Burası... İlham verir, ama bazen ilham da kaçır.” Kadın, elindeki kitabı göstererek, “Ben de öyle. Bu yüzden şiir okurum. Bazen bir dize, insanın içindeki boşluğu doldurur.”

“Ne okuyorsun?” diye sordu Ekin, merakla.

Kadın kitabı uzattı. “Atilla İlhan. ‘Ben sana mecburum, bilemezsin...’” dedi, bir dizesini mırıldanarak. Ekin’in kalbi bir kez daha sarsıldı. O dize, onun yıllardır içinde taşıdığı ama adını koyamadığı bir duyguya dokunmuştu.

“Sen bir şiirsin,” dedi Ekin, aniden. Sesi, kendi kulağına bile yabancı geldi. “Yani... Yani, sanki bir şiirden çıkmış gibisin. Her hareketin, her bakışın bir dize gibi.”

Kadın güldü, ama bu gülüşte bir utangaçlık, bir sıcaklık vardı. “O zaman sen de o şiiri okuyup her dizesinde kaybolan bir âşık olmalısın,” dedi, gözleri parlayarak.

O an, Ekin’in dünyası değişti. Adı Ada’ydı kadının. Bir ressamdı, kasabaya kısa bir süreliğine, ilham aramak için gelmişti. Günler geçtikçe, Ekin ve Ada, kayalıklarda, sahilde, kasabanın dar sokaklarında buluşmaya başladı. Her buluşma, bir şiirin yeni bir dizesi gibiydi. Ada, Ekin’e renklerin dilini öğretti; Ekin, Ada’ya kelimelerin ruhunu. Birlikte geçirdikleri her an, bir tuvalde yeni bir fırça darbesi, bir defterde yeni bir satırdı.

Bir akşam, kasabanın küçük meydanında, denizin mırıldanışını dinlerken, Ada eline bir fırça aldı ve Ekin’in defterine bir şeyler çizmeye başladı. “Bu sensin,” dedi, gülümseyerek. Defterde, dalgaların arasında bir kayalık ve üzerinde oturan bir figür vardı. Ama figürün yüzü yoktu; yerine bir şiir dizesi yazılmıştı: “Sen bir şiirsin, ben ise o şiiri okuyup her dizesinde kaybolan bir âşık.”

Ekin, o çizime bakarken gözleri doldu. “Neden yüzüm yok?” diye sordu.

“Çünkü” dedi Ada, “senin yüzün, benim yüreğimde. Orada tamamlanıyorsun.”

O yaz, Ekin ve Ada için bir ömre bedeldi. Aşk, onların arasında kelimelerle, renklerle, bakışlarla örülmüştü. Ama yaz bittiğinde, Ada’nın kasabadan ayrılması gerekti. Giderken, Ekin’e bir not bıraktı: “Sen bir şiirsin, Ekin. Ve ben, o şiiri her okuduğumda, her dizesinde yeniden kaybolacağım. Unutma, aşk bir son değil, bir başlangıçtır.”

Ekin, o notu defterinin arasına koydu. Ada gittikten sonra bile, her sabah kayalığa oturdu, defterini açtı ve yazdı. Artık kelimeler kaçmıyordu. Çünkü Ada, onun ilhamı olmuştu; bir şiir, bir dize, bir ömürlük aşk. Yıllar geçti, Ekin bir yazar oldu. Kitapları, aşkın, kayboluşun ve yeniden buluşun hikâyeleriyle doluydu. Her kitabında, bir yerlerde, Ada’nın gözleri saklıydı. Ve her okur, o satırları okurken, Ekin’in Ada’nın dizelerinde kayboluşunu hissetti.

Çünkü aşk, bir şiirdi. Ve Ekin, o şiiri okuyup her dizesinde kaybolan bir âşıktı, vesselam.

Mehmet Aluç